

»Glasujem za, ker vem, za kaj glasujem!«

Osnovna šola Milana Šušteršiča

Dom starejših občanov

Osnovna šola Franceta Bevka

VZV Ciciban enota Posavje

Zdravstvena postaja Črnuče (v gradnji)

Osnovna šola Maksa Pečarja

Vrtec pri Elmi (v gradnji)

DOM STAREJŠIH OBČANOV

Vse je tako kot doma...

Ljubljančani smo v zadnjem desetletju s prvimi in drugimi samoprispevkom zgradili 45 osnovnih šol, 46 vrtcev, 5 zdravstvenih domov in 4 domove za starejše občane. Mnoge med temi objekti uporabljamo vsak dan. Tiste pa, ki jih je neestrni ritem vsakdana spustil iz svojega objema, z veseljem obiščemo v prostih urah.

Tak je dom starejših občanov za Bežigradom, ki je bil zgrajen leta 1977 s sredstvi, drugega samoprispevka ljubljanskih občin. Stanovalci doma – trenutno jih je 214 – niso osamljeni, saj je dom odprt za obiske vsak dan do pol osmih zvečer. Vse je tako kot doma ali pa včasih še bolje.

»Najbolj me razveseli« je povedala direktorica Mirijam Belič, »ko mi stanovalec, ki se naprimer vrne z zdravljenja v bolnišnici ali od kod drugod, zaupa, da je srečen, ker je spet doma.«

Dom je zelo funkcionalno zgrajen. 4680 kvadratnih metrov uporabne površine je smiselno razdeljenih v štiri enoposteljne sobe, štiri sobe so štiriposteljne, ena je tropska, ostale sobe pa imajo po dve postelji.

Kdo pa lahko postane stanovalec doma?

»Dom je odprt za vse Ljubljančane, ki so stari nad 65 let,« je povedala Mirijam Beličeva. »Vendar starost ni pomembno merilo. Veliko naših stanovalcev, ki so prestali

hujšo bolezen in ne morje več skrbeti sami zase, je tudi mlajših. Pri nas živi tudi dvanajst mlajših invalidov. Poleg tega 60 starejšim občanom Bežigrada razvažamo kosilo po njihovih domovih, 6 pa jih obiskuje dom le čez dan. Tu jim nudimo primerno zdravniško pomoč, fizioterapijo, delovna terapijo in počitek.«

Življenje v domu poteka sproščeno. Stanovalci se zbirajo v čajnih kuhinjah, včasih poklepetajo v jedilnici, zvečer gledajo televizijski program ali pa sedijo na vrtu. Tam so si uredili rastlinjak, v katerem tudi čez zimo negujejo cvetje, ki poleti krasi okna modernega poslopja.

Stanovalka se rade ukvarjajo z ročnimi deli. Vitrine na hodnikih so

BREDA PŠENIČNIK, cvetličarka:

»V Medvodah, kjer stanujem, smo prav zdaj odprli novo šolo, zgrajeno s sredstvi, zbranimi z drugim samoprispevkom ljubljanskih občin. Sprašujete me, če bom 22. novembra glasovala za tretjega. Seveda bom! Z zbranim denarjem bomo v Medvodah že čez nekaj let zgradili zdravstveni dom, ki ga brez samoprispevka najbrž ne bi dobili, čeprav ga nujno potrebujemo.«

polne spretno izdelanih tkanin, tapisirij in glinastih kipcev. Izdajajo tudi svoje glasilo »Naš dom«.

Zdravniki, medicinske sestre, fizioterapevti in negovalke skrbno prisluhnejo vsaki želji. To leto so na

vrtu uredili obremenitveno stezo za bolnike, ki so preživeli srčni infarkt. Stanovalci pa se raje zadržujejo ob stezi za balinanje kot igralci ali samo kot navijači.

»Tukaj je kot doma,« so povedale stanovalka. »Važno je, da je človek zdrav.« Pravi, da niso osamljene, saj je včasih obiskov toliko, da se ne morejo zvrstiti. Tudi »Zbor občanov« redno prebirajo, tako kot vse druge časopise in revije.

Redno sodelujejo tudi s krajevnimi skupnostmi. Pred kratkim so skupaj s člani Zveze združenj borcev NOV in člani krajevne konference Rdečega križa krajevne skupnosti Urške Zlatar obiskali spominski park v Begunjah. Najbolj pa se stanovalki veselijo piknika, ki ga pripravijo vsako leto na Dan borca kar na vrtu.

Starost je lahko tudi lepa. VIDA PETROVIČ

NA POSAVJU

Še 1000 nerešenih prošenj

Vrtec na Glinškovi ploščadi, ki se uradno imenuje Vzgojnovarstvena organizacija Ciciban, enota Posavje, obiskuje 330 predšolskih otrok, od drugega leta starosti naprej. »Imamo še okoli 1.000 nerešenih prošenj,« nam je povedala Ivanka Vrtarič, vodja vzgojnovarstvene enote. »V naš vrtec prihajajo otroci s področja Savelj, Kleč, Bratovšev in Glinškove ploščadi ter iz soseske BS-3.«

Prvi del poslopja z enajstimi oddelki je bil dograjen že marca leta 1980 iz sredstev drugega samoprispevka ljubljanskih občin. Izgradnja dodatnih treh oddelkov, ki so bili končani aprila letos, pa je financirala občinska samoupravna interesna skupnost otroškega varstva.

»Poleg štirinajstih oddelkov – me jih imenujemo kar igralnice,« je nadaljevala Ivanka Vrtaričeva, »imamo v vrtcu tudi zelo uporaben večnamenski prostor, izolacijsko sobo, ki jo potrebujemo za osamitev bolnega otroka, pralnico, likalnico in kuhinjo.«

Prostori so dovolj veliki in primerno opremljeni. Omeniti pa moram, da smo imeli takoj po vselitvi precej težav zaradi malomarno opravljenih obrtniških del. Menim, da bi morali v prihodnje pri zidavi podobnih objektov izvajalci bolj

odgovorno in kakovostno opraviti svoje delo.

Pogrešamo otroško igrišče, ki bi pripadalo samo vrtcu. Vzgojiteljice zato vodijo otroke na zelenico v bližnjih soseskah. V ta namen bomo opremili tudi teraso naše stavbe s cvetjem in s klopki.

Vsak otrok naj bi obiskoval vrtec. Ne toliko zaradi primernega varstva, temveč bolj zato, da se sreča s sovrstniki. Prav zato smo organizirali to leto osemdeseturni program za vse tiste otroke, ki ne obiskujejo vzgojnovarstvene organizacije. Obiskovali nas bodo enkrat teden-

sko. Cicibane, od petih let naprej, pa bomo vključili v obvezni program male šole dvakrat na teden.

Zadnje čase si zelo prizadevamo, da bi organizirali družinsko varstvo za vse tiste otroke, ki niso dobili mesta v vrtcu. Trenutno smo uspeli zaposliti le eno družinsko varuhinjo v soseski BS-3. Včasih je kakšen otrok prebolehen, da bi ga sprejeli v vrtec ali pa v bližini ni organiziranega otroškega varstva z jaslimi. Takrat nam požrtvovalne družinske varuhinje priskočijo na pomoč.

Letos smo se začeli dogovarja-

ŠOLA MAKSA PEČARJA

Na napakah se učimo

Ni nam vseeno, da vsako leto prenekateri ljubljanski mladeček ostane brez primernega dopoldanskega varstva, da se šolarji učijo v premajhnih prostorih, poskrbeti nameravamo za prizadete občane pa tudi za tiste, ki še sploh niso pokukali v svet.

Hkrati s svojo humano odločitvijo pa moramo poskrbeti, da bo zbrani denar, ki ga ni nikoli preveč, res pametno in gospodarno naložen. V desetih letih smo si nabrali precej izkušenj, ki jih moramo zdaj, ob svoji ponovni odločitvi pretehtati in upoštevati.

Obiskali smo novo osnovno šolo Maksa Pečarja na Črnučah. Vsi jo imenujejo nova, čeprav je bila zgrajena iz sredstev drugega samoprispevka ljubljanskih občin že pred tremi leti.

»Zelo smo se razveselili,« je začela pogovor ravnateljica šole Milena Gosnarjeva, »ko smo lahko začeli s poukom v novem objektu s 18 učilnicami, tehnično delavnico, triskim kabinetom, telovadnico ter kuhinjo z jedilnico. Že od leta 1975 smo namreč zaradi premajhne stare osnovne šole Maksa Pečarja »gostovali« po bežigradskih šolah in v črnuškem vrtcu. Objekt je bil sicer že takrat malo premajhen, tako da smo hodnikčasno predelali v dve manjši učilnici. Poudariti moram, da je šola arhi-

tekturno zelo funkcionalno načrtovana, saj bo celotni objekt nekoliko mogoče podaljšati z dograditvijo dvanajstih učilnic za razredni pouk, šestih učilnic za predmetni pouk in velike telovadnice. V srednjeročnih načrtih te gradnje še nismo predvideli, pač pa je v dokumentu napisano, da bo zrastle v Črnučah do leta 1985 675 novih stanovanj, kar pomeni tudi nove šolarje, predvsem prvošolčke. Na Črnučah nameravamo v tem srednjeročnem obdobju zgraditi z sredstvi, zbranimi s tretjim samoprispevkom, tudi vrtec za že 110 otrok. Naša šola bo pretesna že prihodnje leto, saj se bo v prve

razrede vpisalo za en oddelk več cicibanov kot letos.

Zato podpiramo tretji samoprispevek ljubljanskih občin, saj bomo le s solidarnostjo vseh Ljubljančanov, ki naj seže preko občinskih meja, zagotovili mladim brezskrbno mladost, starim pa srečno starost.

Poleg tega pa čutim dolžnost,« je poudarila Milena Gosnarjeva, »da na podlagi naših izkušenj svetujemo, kako bi lahko gradili še bolj gospodarno in uporabno.

Menim, da bi z enotnimi načrti objektov, ki bi jih lahko večkrat ponovili, prihranili prenekateri dinar.

Črnuška šola je tako zgrajena, da bo mogoče prizidati 18 učilnic in veliko telovadnico

Na naši šoli smo imeli veliko problemov z zamakanjem enokapne strehe, ki je šele letos dokončno popravljena. Poleti pa je zaradi preblage toplotne izolacije temperatura v nekaterih učilnicah dosegla tudi 38 in 39 stopinj Celzija. Na napakah se učimo, zato je prav, da opozorimo nanje.

Vse to pa ni oviralo življenja na šoli. Učenci se poleg rednega pouka udeležujejo tudi številnih interesnih dejavnosti. Zaživel so kulturno umetniški, poljudno znanstveni, in tehnični krožek; naši učenci so uspešni športniki, planinci in taborniki. Vsako leto se množično pomerijo tudi v tekmovanju za bralno značko ter v Veseli šoli. Najraje se zbirajo v šolski knjižnici.

Letos smo za sedmo in osmošolce v dogovoru z bežigradskimi delovnimi organizacijami: IMP tozd Proizvodnja dvigal, Energoinvest, Elma ter Imko organizirali obvezno dvodnevno delo v neposredni proizvodnji. Učenci se bodo spoznali s številnimi novimi pokliči in samoupravljanjem v organizacijah združenega dela. Tako bo tudi njihova odločitev za nadaljnje šolanje v srednjem usmerjenem izobraževanju veliko lažja. VIDA PETROVIČ